



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne 1. dubna 2022 v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Rudolfa Čejky a Jana Kirchnera,

takto:

Podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku se ukládá zabrání věci vlastníka **XXXXX**, IČ: **XXXXX**, se sídlem **XXXXX**, a to

- peněžních prostředků vedených ke dni 4. 5. 2018 na účtech
 - č. **XXXXX/XXXXX** ve výši 703 026,89 Kč,
 - č. **XXXXX/XXXXX** ve výši 76 148 169,57 Kč,
 - č. **XXXXX/XXXXX** ve výši 4 053 431,90 Kč,
 - č. **XXXXX/XXXXX** ve výši 22 010 702,09 Kč,u Raiffeisenbank, a.s., IČ: 49240901,

- poměrné části peněžních prostředků z každé budoucí pohledávky vzniklé společností **XXXXX**, u společnosti E.ON Energie, a.s., IČ: 26078201, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice na základě smlouvy č. 2013-PV-S711045 uzavřené dne 17. 12. 2012 mezi společnostmi **XXXXX** a E.ON Energie, a.s. (licence č. 111018198-ERÚ), a to ve výši částky odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou na příslušný rok garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 12. 2010 na základě zákona č. 458/2000 Sb., jakož i vyhlášky ERÚ č. 426/2005 Sb., ponížené o částku odpovídající výši odvodu elektriny ze slunečního záření stanovené na základě ustanovení hlavy III zákona č. 180/2005 Sb., a částku odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou příslušného roku garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. 1. 2011 na základě zákona č. 458/2000 Sb., jakož i vyhlášky ERÚ č. 426/2005 Sb., vedených ke dni

4. 5. 2018 na účtu č. XXXXX/XXXXX ve výši 1 508 777 976,40 Kč u České národní banky, IČ: 48136450.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2018 čj. 1 T 2/2016-2678 byli obžalovaní P.N. a V.Š. uznáni vinnými spácháním zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku z části dokonaného a z části ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a obžalovaný K.K. pak pomocí ke zvláště závažnému zločinu podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, z části dokonanému a z části ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Tento výrok nabyl právní moci dne 9. 10. 2019 v důsledku vyhlášení rozsudku Vrchního soudu v Olomouci čj. 3 To 110/2018-2795 a nově pak bylo rozhodnuto pouze o trestech obžalovaných a co je podstatné, došlo podle § 259 odst. 1 trestního řádu rovněž ke zrušení výroku o zabránění věci vlastníka XXXXX a věc byla v tomto rozsahu vrácena soudu I. stupně, když soudu I. stupně bylo uloženo odstranit dosavadní podstatnou vadu řízení spočívající v tom, že zúčastněné osobě, tedy spol. XXXXX nebyla poskytnuta možnost, aby se k věci vyjádřila, a je tedy v novém řízení třeba důsledně dbát povinností ve smyslu ustanovení § 42 odst. 1, 2 trestního řádu. Konečně pak bude třeba, budou-li v novém řízení shledány podmínky k obdobnému postupu soudu, označit ve výroku řádně věci, kterých se propadnutí týká.
2. Soud I. stupně po vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí mohl ve smyslu ustanovení § 230 odst. 2 trestního řádu vyhradit rozhodnutí o ochranném opatření (zabránění věci podle § 101 trestního zákoníku) veřejnému zasedání a rozhodovat ve věci usnesením, avšak takový postup není ze zákona obligatorní a rozhodování ve věci tedy bylo ponecháno v režimu hlavního líčení.
3. Státní zástupce již ve svém původním závěrečném návrhu před vyhlášením prvního rozsudku ve věci (č. l. 2645verte) navrhl dva okruhy zabránění, jež by se měly dotknout zúčastněné osoby, spol. XXXXX, a to jednak peněžní prostředky na čtyřech bankovních účtech této společnosti vedených u Raiffeisenbank, a.s. a jednak peněžní prostředky v rozsahu poměrné částky z každé budoucí pohledávky vzniklé zúčastněné osobě v rozsahu rozdílu mezi výkupními cenami z roku 2010 a 2011 na účtu u České národní banky. V rámci závěrečné řeči (č. l. 3480verte-3481) pak státní zástupce návrh upřesnil tak, aby na jím označených účtech byly zajištěny prostředky na těchto se nacházející k datu rozhodnutí soudu, tedy ke dni 1. 4. 2022.
4. Pokud jde o onen první okruh peněžních prostředků navržených k zabránění, pak návrh státního zástupce vychází z usnesení policie ze dne 27. 4. 2015 čj. OKFK-1193-348/TČ-2012-252300 (č. l. 248-250 samostatné přílohy č. 1 spisového materiálu), jímž došlo podle § 79a odst. 1 trestního řádu k zajištění peněžních prostředků spol. XXXXX, vedených u Raiffeisenbank a.s. na č. účtu XXXXX/XXXXX, XXXXX/XXXXX, XXXXX/XXXXX a XXXXX/XXXXX, přičemž usnesením policie ze dne 4. 12. 2015 čj. OKFK-1193-641/TČ-2012-252300 došlo podle § 79a odst. 3 trestního řádu k omezení zajištěných peněžních prostředků na účtu č. XXXXX/XXXXX, a to do výše 73 761 105,93 Kč. Druhým okruhem peněžních prostředků, jež mají být ve smyslu návrhu státního zástupce rovněž zabráněny, jsou pak prostředky vymezené usnesením policie ze dne 28. 4. 2015 čj. OKFK-1193-356/TČ-2012-252300 (č. l. 124-127 samostatné přílohy č. 1 spisového materiálu), jímž byla podle § 79e odst. 1 trestního řádu zajištěna jiná majetková hodnota, a to poměrná část finančních prostředků z každé budoucí pohledávky vzniklé spol. XXXXX na základě smlouvy o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů, uzavřené dne 17. 12. 2012 mezi spol. XXXXX a E.ON Energie, a.s., vztahující se k licenci č. 111018198, udělené ERÚ spol. XXXXX dne 30. 12. 2010 k výrobě elektřiny, a to ve výši částky odpovídající dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny vynásobené nárokovou cenou na příslušný rok, garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 12. 2010, ponížené o částku odpovídající výši odvodu elektřiny ze slunečního záření, stanovené na základě ustanovení hlavy III zákona č. 180/2005 Sb. a částku odpovídající dodanému množství MWh z předmětné

fotovoltaické elektrárny, vynásobené nárokovou cenou příslušného roku, garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. 1. 2011 na základě zákona č. 458/2000 Sb., přičemž se jedná o prostředky zajištěné na účtu č. XXXXX/XXXXX, vedených u České národní banky pod VS XXXXX.

5. Podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku lze uložit zabránění věci, která je bezprostředním výnosem z trestné činnosti, nebo je zprostředkovaným výnosem z trestné činnosti, pokud hodnota věci tvořící bezprostřední výnos z trestné činnosti není ve vztahu k hodnotě věci tvořící zprostředkovaný výnos z trestné činnosti zanedbatelná, a pokud taková věc náleží jiné osobě, na kterou pachatel takovou věc převedl, nebo která ji jinak nabyla. Taková zákonem předpokládaná situace pak v projednávané věci v plné míře nastala. Výše uvedenými rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci došlo k uznání viny dnes již odsouzených P.N., V.Š. a K.K. spácháním výše uvedeného zvláště závažného zločinu, dílem ve formě pomoci, jehož se odsouzení dopustili stručně řečeno tak, že P.N. a V.Š. jako tehdejší jednatelé spol. XXXXX podali u ERÚ žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnickou osobu XXXXX, k níž jako přílohy postupně předložili v rozsudku konkretizované nepravdivé a realitě postupu výstavby fotovoltaické elektrárny Wladimírov v obci Sokolnice, okres Brno – venkov neodpovídající skutečnosti, mj. revizní zprávy vypracované revizním technikem K.K., čímž byli následně uvedeni v omyl odpovědní pracovníci ERÚ, kteří v rozporu s příslušnými předpisy vydali pro spol. XXXXX rozhodnutí o udělení licence č. 111018198 k výrobě elektřiny a v důsledku takto neoprávněně vydané licence vznikl spol. XXXXX nárok na výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 ve výši 12 150 Kč za vyrobenou MWh po dobu dvaceti let oproti výkupní ceně pro výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2011 ve výši 5 500 Kč za vyrobenou MWh po dobu dvaceti let a v konečném důsledku se tak společnost XXXXX jen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012 na úkor spol. E.ON Distribuce a.s. obohatila o 123 718 340,88 Kč a za období od 1. 1. 2013 do 30. 4. 2015 na úkor spol. E.ON Energie a.s. o 135 963 523,23 Kč, přičemž za období 20 let, na které licence byla vystavena, by se spol. XXXXX obohatila celkově minimálně o 909 000 000 Kč.
6. Policejní orgán v přípravném řízení analyzoval bankovní účty spol. XXXXX se zaměřením na dohledání výnosu z trestné činnosti a došlo ke zmapování toku peněžních prostředků na bankovních účtech této společnosti, přičemž byly dohledány účty spol. XXXXX vedené u Raiffeisenbank a.s. tak, jak jsou výše konkretizovány a za sledované období od 1. 10. 2010 do 3. 8. 2014 bylo na primární účet spol. XXXXX č. XXXXX/XXXXX přijato od poškozených společností E.ON Distribuce, a.s. a E.ON Energie, a.s. plnění v celkové výši 329 663 153 Kč. Tyto peněžní prostředky byly následně přeposlány i na ostatní účty společnosti v zajišťovacím usnesení policie uvedené. Podle § 135b trestního zákoníku se rozumí bezprostředním výnosem z trestné činnosti věc, která byla získána trestným činem, nebo jako odměna za něj, včetně plodů a užitku. Výše popsané finanční prostředky získané od poškozených společností jsou tedy bezesporu „bezprostředním výnosem“ trestné činnosti výše popsané a skutečnost, že takové prostředky byly převedeny na účet spol. XXXXX, tedy právnické osoby, která nebyla v této trestní věci obžalována, je pak podchycena zákonným ustanovením § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, neboť převodem těchto prostředků na účet této společnosti je spol. XXXXX „jinak nabyta“. Disponibilní zůstatek na těchto účtech k datu 4. 5. 2018 (zvolení tohoto rozhodného dne bude odůvodněno následně) tak odpovídá částkám sděleným k požadavku soudu Raiffeisenbank a.s. (č. l. 3470) a odráží se ve výroku tohoto usnesení (odrážka první).
7. Pokud jde o prostředky zajištěné na účtu č. XXXXX/XXXXX u České národní banky, pak jde o peněžní prostředky reprezentující výnos z trestné činnosti, který je způsoben rozdílem výkupních cen mezi zařízeními uvedenými do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 a výší výkupních cen mezi zařízeními uvedenými do provozu od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011. Aktuální výše této částky k datu 4. 5. 2018 je pak reprezentována částkou 1 508 777 976,40 Kč, jak vyplývá z přípisu České národní banky na č. l. 3468. Tyto prostředky tak reprezentují poměrnou část peněžních prostředků

z každé budoucí pohledávky vzniklé spol. XXXXX u spol. E.ON Energie na základě smlouvy č. 2013-PV-S711045, uzavřené dne 17. 12. 2012 mezi spol. XXXXX a E.ON Energie, a.s. a částka odpovídá dodanému množství MWh z předmětné fotovoltaické elektrárny, vynásobenému nárokovou cenou na příslušný rok, garantovanou pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu do 31. 12. 2010, ponížené o částky specifikované ve výroku tohoto usnesení (odrážka druhá). Závěry výše zmíněné ohledně charakteristiky těchto peněžních prostředků jako bezprostředního výnosu trestné činnosti a způsobu jejich nabytí společnostmi XXXXX platí bezesbýtku i na peněžní prostředky na výše uvedeném účtu u České národní banky.

8. Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci výše zmíněným (odstavec 150) byla zdejšímu soudu připomenuta nezbytnost respektovat plně ustanovení § 264 trestního řádu, které upravuje řízení u soudu I. stupně po zrušení rozsudku. Podle § 264 odst. 2 trestního řádu byl-li napadený rozsudek zrušen jen v důsledku odvolání podaného ve prospěch obžalovaného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Výše uvedeným zákonným ustanovením definovanou zásadu „reformationis in peius“ je z pohledu tohoto soudu nutno respektovat nejen ve vztahu k osobě obžalovaných, ale i ve vztahu k zúčastněné osobě, tedy spol. XXXXX, již se výrok o zabrání věci týká. Přesvědčení zmocněnce, že opravný prostředek státního zástupce brojil pouze do výroku soudu týkajícího se zabrání peněžních prostředků na bankovních účtech u Raiffeisenbank a.s. a nikoliv do výroku týkajícího se peněžních prostředků na účtu vedeném u České národní banky soud nesdílí, neboť opravným prostředkem státního zástupce (č. l. 2707) je jasně napaden celý výrok o zabrání věci a nikoliv pouze jeho část. Z odvolání státního zástupce se však rovněž jasně podává návrh, aby bylo rozhodnuto o zabrání peněžních prostředků (na všech účtech), a to ve výši odpovídající stavu účtů ke dni 4. 5. 2018, tedy ke dni vyhlášení prvního rozsudku ve věci, a pokud by soud vyhověl upravenému návrhu, vyslovenému státním zástupcem v rámci závěrečné řeči, kdy požadoval zabrání peněžních prostředků ve výši odpovídající stavu účtů ke dni 1. 4. 2022, tedy ke dni vyhlášení druhého rozsudku, pak by z pohledu tohoto soudu právě k porušení zásady „reformationis in peius“, tedy ke změně rozhodnutí v neprospěch zúčastněné osoby došlo, neboť stav účtů k onomu pozdějšímu datu vykazuje logicky částky vyšší. Návrhu státního zástupce tedy bylo vyhověno pouze v limitech stanovených jeho původním opravným prostředkem.
9. Pokud státní zástupce vyjádřil jisté pochybnosti o možnosti aplikace zásady „reformationis in peius“ na výrok o ochranném opatření, pak takové pochybnosti soud nesdílí, neboť již novelou trestního řádu, provedenou zákonem č. 292/1993, došlo k rozšíření zákazu změny k horšímu oproti dřívějšímu zákazu, který se týkal pouze výroku o trestu, na všechny výroky napadeného rozsudku.
10. Pokud zmocněnec zúčastněné osoby namítá, že nelze po zrušujícím rozsudku Vrchního soudu v Olomouci pouze navázat na dosud provedené důkazy a dát až poté zúčastněné osobě prostor k naplnění jejích práv a tím mít předchozí porušení jejích práv za zhojené, pak soud není toho názoru, že by mělo ve smyslu návrhu zmocněnce hlavní líčení proběhnout opětovně od začátku, počínaje obžalobou a zopakováním celého dokazování, když toto z žádného ustanovení trestního řádu nevyplývá a ostatně ani v tomto smyslu nezní závazné pokyny odvolacího soudu. V navazujícím řízení po zrušení původního výroku soudu o zabrání věci byla práva zúčastněné osoby ve smyslu ustanovení § 42 odst. 1 trestního řádu plně respektována, když jednatelům spol. XXXXX, tedy spol. XXXXX (č. l. 3427-3430), při výkonu funkce zastupované H.I.N., a spol. XXXXX (č. l. 3427-3430), při výkonu funkce zastupované V.Š., byl dán prostor k vyjádření, kterého však nevyužili, respektive využili jen z malé části, když V.Š. situaci obecně vyhodnotil pouze krátkým přípisem (č. l. 3477). Z tohoto písemného vyjádření se přitom žádné důkazy, které by vyhlášení výroku o zabrání věci bránily, nepodávají. Zúčastněná osoba byla ostatně obeslána již v původním řízení, nicméně pouze k hlavnímu líčení konanému dne 5. 1. 2018 (č. l. 2563 a 2576) a svého práva rovněž nevyužila. Pokud zmocněnec dále namítá, že soud se nezabýval zkoumáním otázky reálné ekonomické situace spol. XXXXX, která je t. č. tristní, jak dokladuje listinami na č. l.

3478, tak je třeba dokazování tímto směrem odmítnout, neboť charakter ochranného opatření ve formě zabránění věci podle § 101 trestního zákoníku je zcela odlišný od např. charakteru peněžitého trestu podle § 67-68 trestního zákoníku, jehož výše je ze zákona odvislá od příjmů pachatele, jeho majetku a výnosů z něj, jakož i z jiných podkladů pro určení výše denní sazby (krom jiného) a aktuální ekonomická situace zúčastněné osoby při rozhodování o této otázce je tak pro soud sférou nezájmovou a rozhodující je pouze skutečnost, zda pro takový postup, tedy zabránění věci byly splněny zákonné podmínky konkrétně podle § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku a ty byly prokázány. Další otázka nastolená zmocněncem, tedy že nebylo zkoumáno, do jaké míry se zúčastněná osoba měla na trestné činnosti podílet, pak byla rovněž zodpovězena již v dosavadním dokazování tak, že právě prostřednictvím této společnosti odsouzení P.N. a V.Š. trestnou činnost spáchali a prostřednictvím této společnosti pak čerpali výnos z trestné činnosti. Zmocněncem soudu předložené a za souhlasu stran přečtené znalecké posudky (č. l. 3447-3449) relativizují dosavadní výsledky dokazování ohledně výše způsobené škody a vzhledem k tomu, že tytéž znalecké posudky byly použity v rámci řízení o obnově, pak lze v této souvislosti konstatovat závěry Vrchního soudu v Olomouci, vyjádřené v usnesení ze dne 16. 12. 2021 čj. 3 To 94/2021-182, s nimiž se zdejší soud v plné míře shoduje v tom smyslu, že znalecké posudky dílem řeší danou problematiku v rozporu s dlouhodobě konstantní judikaturou a dílem jsou pro posouzení věci zcela irelevantní. Navíc do výše škody zahrnují odvedené daně v rozporu s citovanou judikaturou Nejvyššího soudu.

11. Jestliže došlo k zamítnutí návrhů zmocněnce na doplnění dokazování výsledkem svědkyně I. F., tak je třeba připomenout, že s výpovědí této svědkyně z přípravného řízení (č. l. 72-75) již tento soud pracoval v rámci původního rozsudku, a pokud jde o návrh na výslech Z. F. k průběhu licenčního řízení vedeném před ERÚ, tak je třeba uvést, že otázka licenčního řízení byla plně zodpovězena již v původním řízení a soud neví, v čem by mohla výpověď navrhovaného svědka obohatit důkazní materiál potřebný k aktuálnímu rozhodnutí o zabránění věci. Stejně tak návrh na výslech zpracovatele odborných vyjádření určujících výši škody, tedy J.M. shledává soud za nadbytečný, neboť tento se z pohledu soudu již vyčerpávající měrou k této otázce vyjádřil (č. l. 1783, 1765-1782, 1795, 1787-1794, 2495 a 2480-2494) a revize této otázky, uzavřené již v původním řízení, není předmětem tohoto hlavního líčení, když touto otázkou se v nedávné době zabýval soud v důsledku podaného návrhu na obnovu řízení. Stejně tak lze označit za nadbytečný návrh na vyžádání zprávy Raiffeisenbank ohledně případných závazků spol. XXXXX u této banky, když k zodpovězení otázky zabránění věci z pohledu tohoto soudu takový případný důkaz nikterak nepřispívá.
12. Vzhledem k tomu, že všechny zákonné náležitosti pro vyslovení ochranného opatření ve formě zabránění věci, vymezeného ve výroku tohoto rozsudku, vlastníka XXXXX byly prokázány, nezbylo, nežli rozhodnout, jak výše uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které

rozsudku předcházel. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Proti rozsudku, kterým soud schválil dohodu o vině a trestu, lze podat odvolání pouze v případě, že takový rozsudek není v souladu s dohodou o vině a trestu, jejíž schválení státní zástupce soudu navrhl.

Brno 1. dubna 2022

JUDr. Miloš Žďárský v. r.
předseda senátu